

Mirája - Három év csendje és fénye

Tizennégy éves voltam,
amikor az életem iránya megváltozott.
Nem kérdeztek, csak történt.
Egy bőrönd, pár ruha
és egy szív, ami túl sokat cipelt
egy ilyen fiatal lélekhez képest.

A gyermekotthon falai
akkor még hidegek voltak,
idegenek,
mintha nem akarnának befogadni.
Én sem akartam őket.
Csak túlélni szerettem volna a napokat,
számolni az estéket,
várni valamire,
amiről nem is tudtam, micsoda.

Az első időkben
minden hangos volt belül.
A nevetés fájt,
a csend még jobban.
Figyeltem másokat,
hogyan lehet itt élni,
hogyan lehet nem sírni minden este,
hogyan lehet erősnek tűnni,
amikor belül összetörsz.

És mégis...
valahol félúton a félelem és a remény között
megtörtént valami.
Elkezdtem kötődni.

Apránként.
Egy mosolyhoz.
Egy közös programhoz.
Egy pillanathoz,
amikor nem éreztem magam egyedül.

A programok
nem csak elfoglaltságok voltak.
Menekülések.
Lehetőségek arra,
hogymgyerek legyek még egy kicsit.
Nevetni.
Rohanni.
Elfelejteti, honnan jöttem.

És ott volt Zsuzsa néni.
Mindig ott.
Nem tolaodóan,
nem hangosan,
csak biztosan.
Ha elfáradtam,
ha elbizonytalanodtam,
ha azt hittem, nem számítok,
ő rám nézett,
és minden rendben lett egy pillanatra.

Ő az,
aki hitt bennem akkor is,
amikor én már nem tudtam.
Aki nem sajnált,
hanem erősített.
Aki megtanított arra,
hogym a szeretet néha

csak annyi,
hogy valaki ott marad.

Most már tizenhét éves vagyok.
Három év telt el.
Három év könnyekkel,
veszekedésekkel,
nevetéssel,
növekedéssel.

Ma már együtt készítjük a vacsorát.
Vágjuk a zöldséget,
kóstolunk,
nevetünk,
néha összevitatkozunk azon,
kell-e még só.
A konyha megtelik illatokkal
és étellel.
Ezek azok a pillanatok,
amik nem hangosak,
mégis örökre bennem maradnak.

Sokat készülődünk.
Sokat sminkelünk.
A tükör előtt állva
nem csak az arcunkat festjük.
Hanem az önbizalmunkat is.
Rétegeket húzunk fel,
amelyek megvédenek a világtól
és közben megtanuljuk,
hogy szépek vagyunk úgy is,
ahogy vagyunk.

És ott van Brigi néni.

Hangosabb.
Határozottabb.
Sokszor veszekszik velünk.
Olykor fájnak a szavai
és nem mindig értjük.
De mélyen belül tudjuk:
nem ellenünk van.
Hanem értünk.

Ő az,
aki nem hagy elkényelmesedni.
Aki fegyelmez,
mert hisz bennünk.
Aki kiabál,
mert félti a jövőnket.
Aki megmutatja,
hogyan a szeretet néha
szigorú arcot visel.

Ez a hely
nem az álmaim otthona volt.
De az lett belőle.
Sebekkel együtt.
Tanulságokkal.
Emberekkel,
akik formáltak.

Tizennégy voltam,
amikor ide kerültem.
Tizenhét vagyok most.
Már nem ugyanaz a gyerek.
Erősebb vagyok.
Okosabb.
Érzékenyebb.

És bár az utam nem volt könnyű,
itt tanultam meg,
hogyan értékes vagyok.

És egyszer,
amikor majd kilépek innen,
nem csak emlékeket viszek magammal,
hanem hitet.
Önmagamban.
Abban, hogy lehet jövőm.
Abban, hogy szerethető vagyok.